

ČASOVĚ-TEMATICKÝ PLÁN A OBSAH

Z	1. Cesta kolem světa	2
	2. Pepovy prázdniny na vesnici	4
	3. Průvodce městem	6
Ř	4. Dubínek	8
	5. Vyhlídkový let	10
	6. Výlov rybníka Suchánek	12
Li	7. Zachráněné štěně	14
	8. Domácí úkol	16
	9. Magda	18
	10. Šikana	20
P	11. Pradědeček Josef vypravuje	22
	12. Betlémský příběh	24
	13. Vánoční obyčeje	26
Le	14. Kdo pozdě chodí, sám sobě škodí	28
	15. Lyže	30
	16. Lyžařské závody	32
Ú	17. Časostroj a cesta do minulosti	34
	18. Ignác Budík	36
	19. Návrat zpět do současnosti	38
B	20. Sůl nad zlato	40
	21. Duhový papír	44
	22. Hadu zase čaruje	46
D	23. Návrat vlaštovek	48
	24. S úsměvem jde všechno líp	52
K	25. Čokoláda	54
	26. Zmije	56
Č	27. Jak prázdniny málem nebyly	58
	28. Dopis	60

VYHLÍDKOVÝ LET

Konečně přestalo pršet. Pepa se teple oblékl a vyrazil ven za kamarády. Na obloze ho tak zaujalo letadlo, že zatoužil vznést se do oblak a podívat se na svět z výšky. Vytáhl z kapsy Hadu a vyhodil ji do vzduchu.

„Koukej, jak je krásné létání!“ zakřičel Pepa na letící kuličku.

Ale co to? Hadu se k němu nevracela. Rostla, zvětšovala se a nafukovala.

Pepa nemohl uvěřit vlastním očím. Hadu se proměnila v létající balón a sestoupila níž.

„Nastup, Pepo! Vznese se spolu do oblak. Pojď honem, nebo ti odletím,“

zavolala kulička na Pepu a počkala, až nastoupí. Pomalu začali stoupat vzhůru.

Nejprve se proletěli nad Časovou. Vznášeli se nad vysokými domy, nad ulicemi, školou i školkou. Viděli auta a lidi spěchající do obchodů, do knihovny, na poštu.

Zahlédli malé děti, jak si hrají na zahradě školky. Byla tam i Ája. Jú, támhle je nemocnice! Maminka dnes měla službu, proto Pepa tím směrem zamával.

Letěli dál a dál, až se jim Časová začala pomalu vzdalovat.

Budovy a ulice vystřídaly pole a louky. I z té výšky zahlédl Pepa zajíce, jak hopsal přes louku. Chvilku se zastavil, vztyčil uši a rozhlížel se.

Už tu nevidíš žádný jetel, vid’? pomyslel si Pepa. V létě byla louka plná pestré barevné kvítí i motýlů a hučela včelami. Ted’ se pomalu chystá na zimu.

Také pole už jsou dávno zoraná a připravená na jarní setí. Pepovi to připomnělo prázdniny u dědečka Jaroslava, kde se svezl na kombajnu.

„Nahoru, rychle nahoru!“ křičel Pepa na Hadu. Ta si ani nevšimla, že doletěli k velkému lesu. Sice začala rychle stoupat vzhůru, ale přesto koš zavadil o špičku stromu. Seděla na něm poštolka, která vylekaně uletěla. Do koše se sneslo její krásné hnědé pruhované pírkó. Pepa si ho schoval do kapsy.

„Podívej, Hadu, to je barev!“ nadšeně volal Pepa a ukazoval na barevné listí stromů. Jako by se rozlily a smíchaly všechny barvy duhové kuličky. Za chvíli ale převládla zelená, protože listnatý les vystřídaly jehličnany. Najednou se Pepa zachvěl zimou. Tvář mu olízl ledový vítr. Fííí! Fííí! fičelo Pepovi kolem uší.

Hadu vytvořila z barevných paprsků šálu, kterou mu omotala krk i uši.

1. Nakresli a vybarvi, jak si představuješ šálu, kterou vytvořila Hadu.

„To jsou obrovské hory. Podívej, támhle, co je to za zvíře? Vypadá trochu jako chlupatá koza,“ směje se Pepa.

„To je kamzík horský,“ poučila ho Hadu, „a opravdu je to druh divoké horské kozy.“ Pepa kozy znal od dědečka Filipa. Vždycky když šla Ája s Pepou kolem ohrady, kozy se začaly předvádět.

Vrcholky hor byly pokryté popraškem sněhu. Na kamenech rostly jen mechy a lišejníky. I chráněná protěž už dávno odkvetla. Tu se k balónu blížil orel skalní. V Pepovi byla malá dušička. Neprobodne balón? Ale orel si jich ani nevšiml a klidně pokračoval ve svém letu. Pepa se trochu víc zachumlal do duhové šály a koukal na všechny strany, aby mu něco neušlo.

„Pepo, vstávej!“ zaslechl někde v dálce maminku. Vůbec se mu nechtělo otevřít oči, ale maminka volá znovu a hlasitěji. Probudil se ve své posteli a nechápavě koukal kolem sebe. „Škoda, Hadu, byl to jen sen,“ řekl smutně a kuličku pevně stiskl v ruce.

„Neboj, Pepo, někdy spolu dobrodružnou výpravu podnikneme i ve skutečnosti. Víš, jak to říká babička Liduška – dočkej času jako husa klasu.“

2. Označ v textu na straně 10 odstavec, který popisuje něco, co se ve skutečnosti nemohlo stát, protože je k tomu potřeba kouzlo.

3. Podtrhni modře všechny názvy budov v Časové, které Pepa viděl z balónu. Napiš nebo nakresli, co ty bys viděl/a, kdybys letěl nad vaším městem/vesnicí.

A) Společně vytvořte MYŠLENKOVOU MAPU o tom, co Pepa z balónu viděl.

4. Označ v textu různé tvary slova Pepa a dopiš je do rámečků:

1. **Kdo** křičel na Hadu?

2. Bez **koho** by Hadu nikdy neodletěla?

3. **Komu** fičel vítr kolem uší?

4. Na **koho** zavolala Hadu?

5. **Jak** Hadu na Pepu zavolala?

6. V **kom** byla malá dušička?

7. S **kým** se Hadu na konci výpravy loučila?

bez

na

v

s

				!	

ZACHRÁNĚNÉ ŠTĚNĚ

S dědečkem Filipem chodím rád do lesa už odmalička. Jednou jsme cestou na kopec, který se **nazývá** Maliník, zaslechli divné zvuky. **Ozývaly se** z houští.

Hned jsme se vydali na průzkum a objevili jsme malé vystrašené štěně.

„To snad není možné!“ zlobil se dědeček. „Darebáci jedni!“ *Proč se děda zlobil?*

Dědeček štěně opatrně vytáhl, ale bylo tak zesláblé, že se sotva drželo na hubených nožičkách, a klepalo se zimou. Sundal jsem mikinu a nabídl dědečkovi,

že v ní pejska odneseme domů. Vůbec se nebránil. Ležel dědečkovi v náručí

a **jazyk** mu visel z tlamy. Nemohl jsem z něj spustit oči. *Proč asi mu visel jazyk?*

Najednou se mu na **jazyku** objevily tmavé skvrny. *Jaké mohlo mít štěně zranění?*

„Má poraněný **jazyk**,“ řekl dědeček. „V hájovně ho ošetříme.“ *Jak ho asi ošetřili?*

Jak se ale přiblížil pinzetou k **jazyku**, aby vytáhl zapíchnuté trny,

začal psík zlostně vrčet. Nedovolil, aby se dědeček **jazyka** dotkl.

„Neboj, neublížím ti,“ konejšil ho dědeček a přitom štěně jemně hladil po hlavě.

Štěňátko se nakonec uklidnilo a nechalo se ošetřit. *Proč se štěně uklidnilo?*

Viditelně se mu ulevilo. Babička připravila do misky masovou kaši. Jen se po ní zaprášilo. Psík **jazykem** misku vylízal tak dokonale, že se ani nemusela umývat.

„To je pašák,“ řekl dědeček, „**brzy** se uzdraví!“ *Co bude potřebovat k uzdravení?*

Přemýšleli jsme, jak štěně pojmenovat. Dědeček měl dříve psa Tlapku, kterého našel s poraněnou nohou. Ale volat na štěně „**Jazyku!**“ by znělo hloupě. Pozoroval jsem, jak se psík lísá v náručí, a přitom jsem si mumlal: „LÍSÁLÍSÁLÍSÁLÍSALI...”

Už to mám!“ křičím na celou hájovnu. „Bude to Sali!“ A od té doby, už je to

několik roků, máme našeho tuláka, přítele a také zachránce, věrného pejska Saliho.

1. V průběhu čtení předvídej, jak bude děj pokračovat a odpovídej přitom na modré otázky vedle textu.

2. Vysvětli, co mají společného tučně označená slova. Podtrhni žlutě tvary slova jazyk a použij je ve větách.

3. Vypiš z textu VS po Z: _____

A) Které VS chybí? _____

4. Vysvětli, jak Pepa vymyslel Salimu jméno. Napiš vhodná jména pro štěňata:

Má chlupatou srst _____, má bílé flíčky _____,
je celé černé _____, rádo se pere _____,
je ze všech štěňat největší _____, kulhá _____.

5. Přečti básničku v roli štěněte: naštvaně, smutně, zklamaně.

Agnia Bartová: Opuštěné štěně

Jedno štěně opuštěné na svůj život hartusí:

„Běhám samo semo tamo,

kde, ach, pána najdu si?

Jiní psíci, jezevčíci, teriéři, pudlíci,

vycházejí z lidských dveří

po pánově pravici.

Jenom já mám dlouhou chvíli,

vyhnali mě, pohodili,

nechtějí mě znát...

Proč mám zůstat opuštěné?

Copak nejsem také štěně?

Copak nemám hlad?“

A) Řekni věty v 1. sloce básně svými slovy. Dokonči větu: Básnička je o tom, jak...

B) Podtrhni slova podřazená ke slovu *pes*.

C) Společně odpovězte štěněti na všechny dotazy.

6. Vytvoř PĚTILÍSTEK o štěněti i s obrázkem:

1. Název: _____

2. Přídavná jména: _____

3. Slovesa: _____

4. Věta: _____

5. Jméno štěněte: _____

štěně

7. Dopiš tři každodenní povinnosti o domácího mazlíčka.

Když mám štěně nebo jiného domácího mazlíčka, musím každý den:

1. _____

2. _____

3. _____

MAGDA

„Pepo, ty se už nekamarádíš s Wendy?“ zeptala se den před Mikulášem maminka.
„Moc ne, ona za náma pořád dolejšá,“ odpověděl Pepa mrzutě.
„Pepo, mně se vůbec nelíbí, jak o Wendy mluvíš! Přece jste se spolu vždycky normálně bavili. A teď ji nechceš ani vidět? To se mi nějak nezdá. Pohádali jste se?“
„Ne, nepohádali. Ale teď kamarádím s Magdou,“ řekl Pepa otráveně.
„To přece není důvod, abys na Wendy zanevřel,“ kárala ho maminka.
„Víš co? Běž do svého pokoje a přemýšlej o tom.“

Pepa se našťavaně šoural do pokoje. Ještě na schodech zaslechl, jak maminka povídá tatínkovi, že se chová divně. Zabouchl dveře pokoje a vyndal Hadu.
„Mám o sobě přemýšlet,“ spustil, „ale o čem? Wendy za námi leze každou přestávku. A taky po cestě ze školy. To by našťvalo každého, ne? Vždyť to říká i Magda,“ přesvědčoval Pepa kuličku o své pravdě.

Ráno před školou čekala spousta dětí. Uprostřed hloučku stála Magda, rozdávala bonbóny a něco dětem povídala. Pak se všichni otočili směrem k osamoceně Wendy a začali se smát. Holčička se smutně dívala do země a čekala, až se otevře škola. V šatně se trochu zdržela, proto přišla do hodiny o chvíli později.

Paní učitelka právě rozdělovala děti do skupin. Wendy poslala do Magdiny skupiny. Ta něco špitla Vanovi, který hned volal: „K nám ne, nás už je moc! Ať jde jinam!“
„Ne, ne, Wendy bude u vás.“ rozhodla paní učitelka, „ať se nezdržujeme. Čeká vás spousta práce na výrobě plakátu k Mikuláši.“

Na konci hodiny proběhla prezentace jednotlivých prací. Skupina s Magdou, Vanem, Adamem a Wendy práci nestihla a papír měli celý upatlaný od lepidla.
„Kdopak měl na starosti lepení?“ ptala se paní učitelka.
„Wendy!“ vykřikla Magda, i když papír upatlal Van, který si omylem omočil rukáv v lepidle. Van se nepřiznal a všechnu vinu nechal na Wendy.

O přestávce děti uklízely třídu. Když Wendy procházela kolem lavice Magdy, nechtěně zavadila o její penál, ten spadl na zem a vše se vysypalo.
„Promiň, Magdo, nechtěla jsem, hned ti to seberu,“ omlouvala se Wendy. Na Magdě bylo vidět, jak zuří. Vyběhla ze třídy a ječela na celou chodbu:
„Paní učitelko, Wendy mi shodila penál!“

„Ale Magdo, Wendy to určitě neudělala schválně,“ řekla paní učitelka a vstoupila do třídy právě v okamžiku, kdy Wendy ukládala poslední fixu Magdě do penálu. „Tak vidíš, Wendy už to napravila. A příště, prosím, hned _____,“ uzavřela spor paní učitelka. (JULAŽEN)

1. Vysvětli modře podtržená slova (říkej slova podobného významu) a pak přečtěte po rolích se správným zabarvením hlasu:

- a) první odstavec na str. 18 – vypravěč/ka, maminka, Pepa,
- b) poslední dva odstavce příběhu – vypravěč/ka, Magda, Wendy, paní učitelka.

2. Zakreslete do rámečků na konci odstavců barevně, jak se Wendy cítila v jednotlivých situacích. Její pocity pojmenuj. Můžeš si vybírat ze slov:
Strach, smutek, lítost, nenávist, osamocenost, bezmoc, vztek, nespravedlivost.

3. Sehrajte scénku, jak můžeš řešit, když ti někdo dělá něco ošklivého (bere ti sešit, hází tvými věcmi apod.). Můžete postupovat podle jednotlivých kroků:

- 1. řeknu: „Nedělej mi to. Nelíbí se mi to.“
- 2. řeknu: „Nedělej mi to (přestaň), nebo to řeknu paní učitelce, panu učiteli.“
- 3. řeknu: „Už toho mám dost a jdu to říct paní učitelce, panu učiteli.“

4. Společně se zamyslete, proč se Magda chová, jak se chová, čeho chce svým chováním asi docílit. Napiš ŽIVOTABÁSEŇ o Magdě.

Jsem _____.

Ráda _____.

Nerada _____.

Chci _____,

proto _____.

Trápí mě _____, *proto*

_____.

Umím _____.

Neumím _____.

Jsem _____.

TŘEŠÁK PEPA A KULIČKA HADU – SHRNUÍ A HODNOCENÍ

hlavní hrdina knihy	
další osoby, které v příbězích vystupují	
zvířata v příbězích	
věci v příbězích	
místa, kde se děj odehrává	
příběh, který se ti líbil	
příběh, který tě pobavil	
příběh, který tě poučil	
HODNOCENÍ KNIHY: 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 = nejlepší	
Dopiř větu: Kamarádovi (kamarádce) bych knihu doporučil/a – nedoporučil/la, protože 	